

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/81/2018
Identifikačné číslo spisu:	1111243110
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1111243110.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne H. N., narodennej XX. XX. XXXX, bývajúcej v F., Y., proti žalovaným 1/ Naša správcovská, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kocel'ova 17, 2/ Y. R., narodenému X. XX. XXXX, bývajúcemu v F., Y. a 3/ X. R., narodennej XX. XX. XXXX, bývajúcej v F., Y., všetkým zastúpeným JUDr. Viktorom Mišíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Zámocká 1, o určenie neplatnosti zmluvy o výkone správy, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/172/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/309/2015, 3Co/327/2015 z 23. februára 2017, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 12C/172/2011-213 z 1. júla 2014 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti Zmluvy o výkone správy č. 111/2011 z 1. 8. 2011 (ďalej len „Zmluva o výkone správy“) uzavretej medzi žalovanou 1/ a žalovanými 2/ a 3/, predmetom ktorej bol výkon správy žalovanou 1/ v bytovom dome, pozostávajúcom zo štyroch bytových jednotiek, z ktorých tri sú vo vlastníctve žalovaných 2/ a 3/ a jedna vo vlastníctve žalobkyne, a rozhodol aj o trovách konania. Nárok uplatnený žalobkyňou na určenie neplatnosti Zmluvy o výkone správy právne posúdil v zmysle § 14 ods. 4, prvá veta, zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, teda ako uplatnenie práva prehlasovaného vlastníka. Uviedol, že z vykonaného dokazovania má za preukázané, že žalobkyňa sa o uzavretí Zmluvy o výkone správy, s ktorou nesúhlasí, dozvedela najneskôr dňa 19. 9. 2011. Od tohto dátumu jej začala plynúť 15 dňová lehota na uplatnenie práva prehlasovaného vlastníka na súde, ktorá uplynula dňom 4. 10. 2011 (v prípade prihladania na objektívnu 3- mesačnú lehotu, ktorá začína plynúť od hlasovania dňom 1. 11. 2011). Žalobkyňa však podala žalobu až dňa 19. 12. 2011, teda po uplynutí zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty a preto žalobu zamietol. Žalobu proti žalovanej 1/ zamietol z dôvodu nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie. Ďalej uviedol, že ak by sa aj malo v danej veci jednať o určenie neplatnosti Zmluvy o výkone správy, neexistuje v tomto prípade naliehavý právny záujem, keďže právne

postavenie žalobkyne sa určením neplatnosti zmluvy nezmení. Proti uvedenému rozsudku prvoinštančného súdu podala odvolanie žalobkyňa.

2. Súd prvej inštancie uznesením z 21. septembra 2015 č. k. 12C/172/2011-248 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti vyššie uvedenému rozsudku prvoinštančného súdu vo výške 99,50 Eur. Aj proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací v záhlaví označeným rozsudkom napadnutý rozsudok ako aj napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení potvrdenia rozsudku prvoinštančného súdu uviedol, že rozsudok potvrdil ako vecne správny, keďže súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a vyvodil správny právny záver. K odvolacím námietkam žalobkyne uviedol, že žalobkyňa namieta množstvo skutočností, ktoré však nemajú súvis s predmetom konania a nevyvracajú skutočnosť, že žalobkyňa žalobu prehlasovaného vlastníka podala po uplynutí prekluzívnej lehoty. Za vecne správne označil aj rozhodnutie o trovách konania. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu prvej inštancie týkajúceho sa zaplataenia súdneho poplatku uviedol, že nárok uplatňovaný žalobkyňou v tomto konaní nemá pôvod v spotrebiteľskej zmluve tak, ako to namieta žalobkyňa, a preto sa na ňu nevzťahuje zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov. Rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na ust. § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), pretože súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V časti dovolania týkajúceho sa rozhodnutia vo veci samej namietala, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sú svojvoľné, nepreskúmateľné, založené na nedostatočných skutkových zisteniach a ich nesprávnom právnom posúdení. Súd oboch inštancií sa nezaoberali dôkazmi, ktoré priložila k odvolaniu a tiež následnému vyjadreniu, nepovažovali za potrebné ju vypočuť a nepoložili jej otázku, či súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania. Nemohla sa tak vyjadriť ku všetkým relevantným skutočnostiam uvedeným v jej odvolaní a vyjadrení a nejasnosti pred súdom vysvetliť. Odvolací súd nevykonal žiadne dokazovanie. Namietala, že v danej veci súd neskúmal porušenie jej predkupného práva pri nadobudnutí bytov v bytovom dome žalovanými 2/ a 3/. Dovolaním napadla aj výrok rozsudku odvolacieho súdu (majúci charakter uznesenia), ktorým potvrdil uznesenie prvoinštančného súdu z 21. 9. 2015 č. k. 12C/172/2011-248 o povinnosti žalobkyne zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie. Namietala, že súd mal rozhodnúť samostatným uznesením a nie v uvedenom rozsudku, čo považovala za účelové. Namietala, že zmluva o výkone správy je spotrebiteľskou zmluvou a z tohto dôvodu mala byť oslobodená od súdneho poplatku za podané odvolanie. Nesprávne rozhodnutie o otázke súdneho poplatku považovala za zásah do jej práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup, ktorý jej znemožňuje, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Dovolaním napadla tiež rozhodnutia prvoinštančného ako aj odvolacieho súdu o trovách konania. Navrhla, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako i rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil odvolaciemu (zrejme mala na mysli prvoinštančnému) súdu na ďalšie konanie.

5. Žalovaní sa k dovolaniu vyjadrili po uplynutí lehoty na podanie dovolania, preto súd na ich vyjadrenie v súlade s § 436 ods. 3 C. s. p. neprihliadal.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), majúcou právnické vzdelanie v zmysle § 429 ods. 2 písm. a) C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky odvolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 447 písm. c) C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V časti podaného dovolania voči výroku rozsudku odvolacieho súdu týkajúceho sa jeho rozhodnutia vo veci samej, je dovolací súd toho názoru, že námietka dovolateľky, podľa ktorej jej právo na spravodlivý proces bolo porušené nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu (ako aj prvoinštančného súdu) nie je dôvodná. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nepochybne zodpovedá kritériám vymedzeným v ust. § 220 C. s. p., preto v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p. stačilo, aby sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody, čo aj urobil. V súlade s uvedeným ustanovením odvolací súd v bodoch 17-20 odôvodnenia svojho rozhodnutia zrozumiteľne vysvetlil, prečo je rozhodnutie o zamietnutí žaloby vecne správne. Dovolaťka preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (čo však nie je prípad v tomto konaní prejednávanej veci). Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že pri posudzovaní, či odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá zákonným požiadavkám, sa nezaobera jeho vecnou správnosťou, teda správnosťou skutkových a právnych záverov v ňom obsiahnutých. K časti dovolania, v ktorej dovolateľka namieta, že sa odvolací súd nezaoberal jej odvolaním proti rozhodnutiu prvoinštančného súdu o trovách konania (str. 5 dovolania, č. l. 332) dovolací súd dodáva, že touto otázkou sa odvolací súd rovnako zaoberal a to v bode 20. odôvodnenia jeho rozsudku.

12. Dovolaťka ďalej v dovolaní namietala, že odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní bez nariadenia pojednávania a nemala tak možnosť vyjadriť sa k ňou podanému odvolaniu. K uvedenému dovolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, preto ani týmto postupom odvolací súd nezasiahol do práva dovolateľky na spravodlivý proces. Dovolaťka sama podala odvolanie, v ktorom mala možnosť uviesť všetky svoje námietky. Argument, že nemala možnosť sa vyjadriť k odvolaniu na pojednávaní preto neobstojí. Pokiaľ dovolateľka namieta postup odvolacieho súdu, ktorý sa podľa nej nezaoberal dôkazmi, ktoré priložila k odvolaniu, dovolací súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti ustanovenie § 383 C. s. p., v zmysle ktorého odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. K námietke dovolateľky, že sa týmito dôkazmi nezaoberal prvoinštančný súd, dovolací súd uvádza, že posúdenie a rozhodnutie o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. §§ 132 a 185 C. s. p.) a nie strán sporu. Ani v tomto prípade teda nemožno konštatovať porušenie práva dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. V tejto časti dovolania tu teda bol dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) C. s. p.

13. V časti podaného dovolania proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, majúceho charakter uznesenia, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie prvoinštančného súdu o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, dovolateľka namietala, že sa súd nesprávnym rozhodnutím o otázke súdneho poplatku dopustil nesprávneho procesného postupu, ktorým jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že porušil jej právo na spravodlivý proces. Dôvody zmätočnosti taxatívne upravené vo vyššie citovanom zákonom ustanovení (§ 420 C. s. p.) však možno uplatniť len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým rozhodol vo veci samej alebo proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Pod vecou samou treba rozumieť predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe a o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté. Rozhodnutím vo veci samej je potom rozhodnutie vydané súdom (odvolacím súdom) po prejednaní veci (odvolania), v ktorom súd

rozhodne o uplatnenom nároku. V danom prípade je dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu majúci charakter uznesenia, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie. Takéto uznesenie odvolacieho súdu v súlade s vyššie uvedeným nie je rozhodnutím vo veci samej a ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Dovolanie žalobkyne smeruje preto proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Dovolací súd preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p. K námietke dovolateľky, že odvolací súd mal v danom prípade rozhodnúť samostatným uznesením a nie v uvedenom rozsudku, čo považovala za účelové, súd len dodáva, že sa jednalo o správny postup odvolacieho súdu, ktorý bol navyše v súlade so zásadou hospodárnosti konania.

14. Dovolateľka zároveň dovolaním napadla aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o trovách odvolacieho konania, a ktorý má preto charakter uznesenia. K uvedenému dovolací súd dodáva, že v danej časti dovolanie rovnako nie je prípustné. V zmysle § 419 C. s. p. je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, ak to zákon pripúšťa. Jeho prípustnosť z dovolacieho dôvodu podľa § 420 C. s. p. je však vylúčená, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej ani také, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť z dovolacieho dôvodu podľa § 421 je rovnako vylúčená a to z dôvodu, že nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým by sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie.

15. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie dovolateľky podľa ust. § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

16. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovaným ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť žalobkyňa (§ 256 ods. 1 C. s. p.), žalovaným žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.